

Sul' annab wasto silmi
Ja mõda pead ja sulmi!

Sa olled meie usso-wend!
Oh ärre te sul hääbi;
Et fa, kui hirmus kissja lind
Nüüd uiud merrest läbbi.
Sa kissud süt, ja kissud seält,
Et kuulda jälle hädda-heält:
Waat, waenlane on randas,
Kes faugelt senna lendas!

Kül Inglisse, ja Prantsuss'mees,
Kes! woôrast omma noudwad
Ka targad on ma-ilma sees
Ja omma ello hoidwad:
Kus wenne sure-tükki näâb,
Seält sadâ wersta faigel' jáâb,
Teeb agga laste mängi,
Wiib fauba-laewad wangi.

Mis au on se, kui tuggew mees
Kül lapse ärre woidab,
Kes hirmo párrast fange ees

End isse mahha heidab!
Ja siiski fidab waenlane,
Et temma wotnud fangeste
Reik' wenne rigi laewad! —
Oh kuulge, maad ja taewad!

Kül Kura- kui fa Some-maal
On temma jäljed haismas,
Se läbbi on siis iggal a'al
Reik' rahwa süddâ paismas:
Et temma wiib ja risub neid,
Kes meile faugelt sola töid.
Nüüd noor jo wanna faebab,
Et waenlane meid waewab.

Oh, ärge partke rummalaid,
Kes meie peâle tulnud!
Waid pallugem keik Jummalat,
Kes meie abbi olnud!
Kül waenlane fa waewa teebs,
Kül Jummal tedda mahha lõöb,
Ta wôttab meid siin aita,
Ni kui ta wôtnud náita.